

Vysoké cíle, jež si postavilo křesťanství, jsou čímsi, co je transcendentní pro samo křesťanství. Jinými slovy: křesťanství *není* křesťanstvím, jestli začne své vysoké cíle redukovat. Dnes je však historicky determinováno, aby své cíle redukovalo. To znamená: křesťanství musí být svrchovanou mocí, svrchovaným lidským přístupem k celému světu, který nepřipouští výjimky. Toto křesťanství je však podstatně *náboženské*, je náboženstvím. Transformovat je tak, aby stejnou svrchovaností bylo i dnes, v době zcela nenáboženské, znamená jeho svrchovanost redukovat. Zachraňovat křesťanství jeho od-náboženštěním je základně pochybné. Je lépe je nechat minulosti nežli je v přítomnosti kompromitovat. Jestliže mluvíme (právem) o odkultičtění, demytologizaci atd. (též de-religiosování), pak jde o demytologizaci etc. našeho života, nikoli o demytologizaci křesťanství. Křesťanství ztratí svou sílu, bude-li předěláváno podle požadavků dnešní doby, neboť historie se nevyvíjela čistě v intencích křesťanských, aby bylo možno pravý smysl křesťanství jen rozvinout, odhalit za zvetšlostí mytických atd. roušek. Křesťanství je historicky ukončeno; je možno se z něho učit, není však možno je protahovat a natahovat do dnešní doby. Je nutno se vzchopit k něčemu, co bude se stejnou mocí pretendovat na vysoké cíle jako kdysi křesťanství.